

ЦВЕТА ПОРЯЗОВА

БЕЛИЯТ КОН

chitanka.info

Когато се роди Никола някаква врачка казала на майка му: „Това име не е за него, да го смените, че ще пати цял живот“. Сподели тя с близките си, но свекърва ѝ се тросна: „Не може, дядо му се казваше така, името си е добро“.

Никола порасна едър и красив. И като в приказките срещна едно красиво момиче. Ожениха се. След година къщата се изпълни с радост — роди се Зорница. Тя беше най-доброто бебе. И най-красивото. И както казваха бабите в квартала — било погалено от Бога, защото имаше в черната си косичка точно над челото един бял кичур. Не плачеше, можеше по цял ден да лежи спокойно в люлката.

Никола работеше в един завод в града и вечер се прибираше уморен, но щастлив при семейството си. Една вечер не завари младата майка вкъщи. Беше изчезнала. Добри съседни му подшушнаха, че чули да се говори за нея — заминала била с някого за Гърция. Болката на младия мъж беше огромна. Един въпрос непрекъснато го терзаше: „Защо?“ Не искаше да го разпитват и полека — лека се отчужди от хората, започна да пие — не в кръчмата, а сам, седнал край люлката на дъщеря си. За да има мляко за нея купи коза и след работа обичаше да я извежда на паша.

Един ден в гората намери малко конче. Имаше рана на едното краче и не можеше да се движи. Помисли, че е на дървосекачите, които смъкваха от месец с коне дебелите трупи до шосето. Потърси ги във фургоните наблизно, но те бяха празни. Не се чуваха глухите удари с брадва и воят на резачките. Бригадата си беше заминала.

Прибра Никола кончето, излекува го. Така продължи да живее — с грижата за детето. Често го вземаше на ръце и отиваше с него да нахранят кончето, което растеше и ставаше все по-красиво. Беше светлосиво, на черни петна, а когато тичаше гривата му се носеше като вълна след него. Нарече го Вихър.

Болката на младия мъж не изтляваше и той продължаваше да пие. Гледаше как бебето расте, как го следи с поглед. Но нещо започна да го тревожи — тя не реагираше, когато той ѝ говореше, не се обръщаше при повикване.

Една вечер беше прекалил с чашката. Скара се с майка си, която все му натякваше, че се е занемарил и даже брада си е пуснал, че не се среща с никого. И все му повтаряше: „Детето нещо не е наред“. Когато реши да си ляга се блъсна в близкия шкаф, събори го и трясъкът от

падането събуди цялата къща. Но не и детето. То спокойно си спеше. Колкото и да беше пиян, нещо прищрака в замъгления му мозък. И една истина спря дъха му. Дъщеря му не чува!

... Специалистите бяха категорични — детето е глухонямо. Сякаш камък се стовари върху главата на Никола. А майка му непрекъснато плачеше — тя си знаеше защо. Къде ли не води Зорница, но резултат нямаше. Може би като порасне, нещата ще се оправят — така му даваха надежда едни от докторите, други бяха категорични, че такава е съдбата му.

А детето проходи, стана на две, на три години. Разбираха се някак двамата — имаха си свой език. Но той все търсеше, питаше, четеше... Не може да няма изход. Мъката му намаляваше само когато отиваше при коня — той го побутваше гальовно с муцуна по рамото, поглеждаше го, търсеше бучката захар в ръката му.

Пресели се Никола в големия град, приеха Зорница в специализирана детска градина, а после — в училище за трудно чуващи. Така наричаха глухите, за по-благозвучно. А и вероятно да не се травматизират децата. Кончето оставиха на бабата. В празничните дни Зорница и баща ѝ, научили езика на жестовете, разговаряха с часове. С нетърпение чакаха да дойде събота, за да навестят Вихър. За нищо друго не мислеше Никола, жените не го интересуваха. Само малката дъщеря запълваше нерадостния му живот. Тя и нейните картини — рисуваше непрекъснато и учителите често казваха, че има талант, че е роден художник.

Една вечер на вратата се почука. Отвори и онемя. Съпругата му стоеше, очаквайки да я покани. Отмести се, тя се втурна вътре. Видя Зорница, за миг се стъписа, после я прегърна, стисна двете ѝ ръце и заговори: „Колко си пораснала и колко си красива. Дойдох да те взема. Имам толкова да ти разказвам. Аз съм майка ти. Живея в Гърция, в Солун. Мъжът ми е много добър, но си нямаме деца и много ще ти се радва. Той е богат, много богат, нищо няма да ти липсва. Нали ще дойдеш?“

Детето се опитваше да си освободи ръцете, да ѝ отговори на своя си език, но тя нищо не виждаше и продължаваше да говори. Когато то се разплака, тя най-сетне го пусна. Едва тогава усети, че нещо не е както трябва. А Зорница се втурна към баща си и, плачейки, започна с жестове да му задава въпроси. Майка ѝ гледеше втрещена как двамата

разговарят. Усмивката слезе от лицето ѝ, тя отвори уста да попита нещо. После разбра. „Не знаех“ — само това можа да каже, обърна се и вратата хлопна след нея. Този път завинаги.

Един ден Никола прочете статия, от която разбра само, че глухотата може да бъде преодоляна с вграждането на кохлеарен имплант. Това бил сравнително нов метод за лечение на глухота от звукоприемен характер. Хирургично се имплантират електронни импланти във вътрешното ухо. По този начин се постига частична или пълна поява на слуха. Всичко друго му беше непонятно.

И надеждата му се възроди с пълна сила. Хукна за пореден път из болниците. Подхвърлиха му, че това може да стане най-добре в чужбина, но трябват много пари. Отиде на село, продаде коня, изтегли и кредит от една банка и заминаха със Зорница.

Прибраха се след два месеца и първото нещо, което поиска момичето, бе да отидат при Вихър. Никола не ѝ беше казал, че го е продал, за да осигури лечението ѝ. Трябваше да обясни на детето, но знаеше колко обича четириногия си приятел и не беше посмял. Майка му нетърпелива ги чакаше на прага. Посрещна със сълзи в очите внучката си: „Добре ли си, момичето ми?“ То, чуло гласа ѝ, вдигна поглед и кимна усмихнато. После хукна към конюшната.

На другата сутрин баща ѝ намери до възглавницата си поредната картина на своята дъщеря. На листа беше нарисувала белия кон — препускащ, с волно развята грива. А отдолу имаше три думи: „Обичам те, тате!“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.